

In romarji gredo, — neso melanholijo —,
zamišljeno, pobožno na večerno pot,
ogromni, tihi romarji in vsepovsod
na tla z otožnim plačem listi jim šumijo.

In romarji hitijo v dalje razgorele
vsak dan, v dveh vrstah, ah, pač koliko že let?
vsak dan . . . tja kliče jih despotičen magnet,
obzorje nepremostno, glorijske uvele.

Blesteča je svetloba plašče jim ovila,
obseva solnca jih gasnočega smehlja,
in zde zaviti v zlatih se oblek sijaj,
idoč po cesti, polni praha in kadila.

In romarjem vrhovi stari vsi šumijo;
zamišljeni kraj svoje večne zro poti
mistična znamenja in tajnostne vasi,
ki klanjajo v molitvi se in v mrak klečijo.

(Preložil **Vojeslav Molè.**)

Rad. Peterlin-Petruška:

Čudna nevesta.

Vsaka deva svatov čaka,
čaka, da k nji ženin pride,
ena sama prikoraka,
nima rad, kdor ž njo se snide.

Mrzli so poljubi njeni,
trdo, grenko mu postelje,
kadar v mesec ga medeni
ženitvanjsko pot odpelje.

A ta mesec dolgo traja,
dni nikdo mu ne prešteje,
in kdor s tako ženko raja,
njega ples več ne ogreje.

